

HAZUGSÁGOK KIRÁLYSÁGA
2. KÖNYV

A
KINGDOM
THIS
CURSED &
EMPTY

Oly átkozott és
üres királyság

finep
selection

STACIA STARK

STACIA STARK

A
KINGDOM
THIS
CURSED &
EMPTY

Oly átkozott és
üres királyság

HAZUGSÁGOK KIRÁLYSÁGA
2. KÖNYV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

1

A KIRÁLYNÉ

SOHA SENKI NEM MONDTA A FÉRJEMNEK, hogy a túlzásba vitt büszkeség veszélyes.

Soha senki nem figyelmeztette, hogy azok, akiknek ártott, egy nap összegyűjtik az erejüket, és bosszúra szomjazva eljönnek.

És még ha így is lett volna, még ha Eprotha királyát figyelmezteti is egy hozzá közel álló...

Úgysem hallgatott volna rá.

Végül az arroganciája volt az, ami a vesztét okozta.

Legalábbis ez volt a legnagyobb reményem.

Unott, sötét szemmel, kinyújtott lábbal, egy kupa bort tartva hevert a trónján. Maga volt a nyugodt és magabiztos uralkodó.

De előző este figyeltem őt.

Figyeltem, ahogy az alig elfojtott haragtól lila arccal bevonul a hálótérembe.

Az őreinek, akiket magával vitt, hogy csapdába csalja a romlottat, alig a fele volt életben. Visszatérve az udvarát kifosztva találta. Még az én nyakamból is eltűnt a súlyos ékszer.

A kedvenc revizora holtan hevert a báltermünk közepén.

Sabium dühe *élvezetes* volt.

Aki ránézett, nem hitte volna róla, hogy felzaklatta a több mint háromszáz romlott szökése, pedig a borzalmas csapás miatt még mindig sugdolóztak az udvarban.

Az udvaroncok felsorakoztak a trónterem falai mentén. Mindenki kétségbeesetten várta, hogy vér folyjon. Megszokták ugyanis, hogy sérthetetlenek. Védettek. Ám egy éjszakára az életük a lázadók kezébe került, és ettől mindannyian ledermedtek.

Az arckifejezésem teljesen közömbös volt, csupán kissé összeszorított szám fejezte ki a tőlem elvárt mértékű aggodalmat.

A király rám pillantott, aztán rögtön el is fordult.

– Hogyan – kezdte halkán –, hogyan volt képes egy egyszerű *lány* arra, hogy szövetkezzen a tündérekkel, kiürítse a börtönömet, kirabolja az udvaromat, és *lopjon* tőlem?

Férfiak! Annyira kiszámíthatóan ragaszkodnak ahhoz, hogy a nőket *lányokká* degradálják, megpróbálva ezzel lekicsinyelni minket.

Senki sem szólalt meg.

Tymedes lehajtotta a fejét, közszemlére téve ezzel az ősz csíkokat sötét hajában. A királyi őrség vezetőjeként neki kellett vállalnia a következményeket a lázadók sikeres akciója miatt, felmentve ezzel Sabiumot a felelősség alól.

– Még tart a vizsgálat, felség.

Sabium szája megrándult, az elégedetlensége egyetlen jeleként.

– Ezt majd délután megbeszéljük.

Tymedes elsápadt, és hagyta, hogy elvezessék.

Az udvarhölgyeim következtek. A boromért nyúltam, mert a szám hirtelen kiszáradt.

Mivel Setella... Prisca, nem, *Nelayra* eltűnt, Madiniával – az éles nyelvű viperával – együtt, a hölgyeim már csak négyen voltak. Márpedig a négy szerencsétlen szám. Nem annyira szerencsétlen, mint az öt, de semmi esetre sem...

– Kaliera – szólt Sabium, mire felemeltem a fejem.

A hölgyek előttünk álltak, szürke arccal, de higgadtan, ahogyan tanítottam nekik. Reméltem, hogy az udvarban töltött éveknek köszönhetően fenn tudják tartani ezt a higgadságot.

– Nem értem, miért van erre szükség – jegyeztem meg. – Már beszéltem a hölgyekkel.

– Ettől függetlenül. – Sabium közelebb intette őket. – Mindannyian tagadtátok, hogy ismertétek volna a romlott terveit. De bármilyen részlet

fontos lehet, nem számít, mennyire aprócska. – Hidegen rájuk mosolygott. – Láttátok-e valaha bármi jelét annak, hogy a romlott és a Vérszomjas Herceg ismerik egymást?

Pelopia, Alcandre és Caraceli megrázták a fejüket. Lisveth habozott.

Sabium előrehajolt.

– Beszélj!

– Hát, csak... Szóval, felség...

A szívem kihagyott egy ütemet. Amilyen hangulatban volt Sabium, nem teketóriázott volna sokáig, és Lisvetht börtönbe vetteti, ha úgy érzi, hogy nem mond el mindent. És az évek alatt sok minden volt, amit Lisveth az én viselkedésemmel kapcsolatban is észrevett, amiket kilocsogott volna a lepcsés szájával a kínzások során.

Bátorító mosolyt küldtem Lisveth felé.

– Bármi, ami szerinted lényeges lehet – mondtam.

– Aznap, amikor a Vérszomjas Herceg megérkezett, amikor úgy tett, mintha ő lenne a *gromáliai* herceg...

– Igen? – sürgettem, mert én magam is kíváncsi voltam.

– Aznap tetted a lányt az udvarhölgyeddé – mosolygott rám Lisveth, növekvő magabiztossággal.

Ennek hallatán az udvaroncok elkezdtek sugdolózni arról, hogy én magam biztosítottam a romlottnak szabad mozgást a palotában. Megmerevedtem.

Lisveth mosolya elhalványult, ahogy az emberekre nézett. A válla előre-esett, és újra szembefordult Sabiummal.

– Épp besétáltunk az ebédlőbe – bökte ki. – Prisca hirtelen megtorpant, Madinia pedig megbotlott benne. Madinia sziszegett valamit neki, de Prisca egyre csak a király asztalára meredt. Azzal magyarázta nekem, hogy ideges, mert először lát ennyi nemest. De talán...

Egyszerre minden izmom megfeszült. A tündérherceg varázslatot alkalmazott. És a hibrid trónörökös mégis felismerte.

– Folytasd! – csattant fel Sabium.

Lisveth összerándult.

– Mo... most az jutott eszembe, hogy talán felismerte a Vérszomjas Herceget, felség.

Sabium elmosolyodott.

A kihallgatás még óráig folytatódott. Az udvarhölgyeim nem voltak hozzászokva a hosszas álldogáláshoz, és végül Alcandre lába megingott. Székeket hoztattam nekik, és nem törődtem azzal, hogy Sabium összehúzott szemmel bámul.

– Jó – mondta Sabium. – Nagyon jó. Mindannyian jól csináltátok. El-mehettek.

Felállt, és az udvaroncok főhajtásával mit sem törődve kivonult a trón-teremből. Én viszont maradtam ott, ahol voltam.

Sabium biztosan azt hitte, hogy ő az egyetlen, aki rájött egy bizonyos dologra.

Felemeltem a boromat, hogy elrejtsem a mosolyomat.

A kastélyban a Vérszomjas Herceg mindvégig tündérvarázslatot használt. Nem csak olyat, amitől embernek látszott. Hanem olyan varázslatot, ami vért kívánt. Ami áthatolhatatlan volt, a legritkább eseteket kivéve. És a hibrid trónörökös mégis átlátott azon a varázslaton.

Tudta. Kétség sem férhetett ahhoz, hogy a Vérszomjas Herceg pontosan tudta, hogy ez mit jelent. De titkolózott. A kémeim szerint Priscának fogalma sem volt arról, hogy tündér. Ami azt jelentette, hogy a férfi még nem fedte fel előtte.

Ha Prisca valóban annyira okos, mint amilyennek addig bizonyult, az első adandó alkalommal faképnél fogja hagyni.

A FIÚ

A kastély csendes volt. Ezt vette észre először.

Az a fajta csend, amelyik sosem volt jellemző a kastélyra. És a fiú bőre bizsergni kezdett a felismeréstől, hogy valami nagyon nincs rendben. Lassan, mint az a macska, amit aznap korábban látott a konyhában, elfordította a fejét.

Parintha a székében aludt, a kötése az ölében hevert. A fiú felvonta a szemöldökét. A nő nem tudott sötétben aludni, ez volt az egyik oka annak, hogy ő felelt azért, hogy a fiú éjszaka az ágyában maradjon. Jobban szeretett nappal pihenni, és az éjszaka csendes óráit egyedül, a gondolataiba merülve tölteni.

De most nagyon mélyen aludt, a feje hátraesett, a szája kissé kinyílt.

*A kötés egy csattanással a padlóra esett, de Parintha meg sem moccan.
A fiú lassan felült, miközben a nagybátyja besétált a szobájába. A férfi szemé megvillant, ahogy a fiúra pillantott.*

– Neked aludnod kéne.

A fiú nem fáradt a színleléssel.

– Mit tettél?

Szomorúság suhant át a nagybátyja arcán. Nyelt egyet, nagy levegőt vett, és újra nyelt egyet.

– Sajnálom! Jobban sajnálom, mint el tudnád képzelni.

A fiú pillantása a nagybátyja kezében tartott amulettre esett. És tudta.

PRISCA

– Egyél!

Az elmormogott szó nem kérdés volt. Ennek ellenére nem törődtem vele, és a horizontot fürkésztem. A hajó hánykolódott, én pedig nagy levegőt véve igyekeztem visszatartani a hányingeremet. Csak addig kellett kitaranom, amíg kikötünk, aztán meg fogom találni a módját, hogy Teleannal elmenekülhessünk.

Valósággal éreztem magam mögött Lorian dühét. Megmaradt köztünk az a különös kapcsolat. Valamiféle szokatlan módon érzékeltük egymást, amitől képtelenség volt nem tudomást venni a jelenlétéről a hajón.

Ökölbe szorítottam a kezem. Meg fogom találni a módját, hogy az első adandó alkalommal megszakíthassam ezt a kapcsolatot.

– Rendben – csattant fel. – Akkor éhezz!

Nagy léptekkel távozott, én meg nem törődtem vele, hiába szorult össze a torkom. Újra az emberi alakjában volt. Amióta elhagytuk a városkaput. Rosszabb volt így látni őt, ahogy az előtt az éjszaka előtt ismertem. Még a saját józan eszemben is kételkedtem miatta, bár pontosan tudtam, hogy mit láttam.

Jobbra tőlem suhogtak a vitorlák, és az árbóc furcsa, nyikorgó hangot adott ki. Éreztem, ahogy a vér kifut az arcomból. A mellkasom összeszorult, és jeges verejték folyt végig a gerincemen.

Igyekeztem visszanyerni az önuralmam, és a levegővételre koncentráltam. Mély, egyenletes lélegzetvételek. Amíg már nem éreztem úgy, hogy fuldoklom.

Megkockáztattam egy pillantást a hátam mögé a legénységre. Úgy tűnt, senki sem aggódik. A hang valószínűleg teljesen normális volt.

Nem akartam kellemetlen helyzetbe hozni magam azzal, hogy megkérdézek valakit. Egyébként is úgy tűnt, hogy a Lorian által szervezett legénység nagy része retteg tőlem.

Egyértelmű volt, hogy hallották, mi történt két éjszakával korábban, amikor gondoskodtunk a hibridek biztonságáról. Amikor kiürítettük a király börtönét, kiraboltuk az udvari nemeseket, és a király revizorát ott hagytuk elvérezni a bálterem padlóján.

Amit egyébként megérdemelt.

Talán valamennyire szégyellnem kellett volna magam a fékevesztett viselkedésem miatt. Valami felszabadult bennem, és élvezetemet leltem az ellenségeim vérében és fájdalmában.

Ehelyett csak egy kis büszkeséget éreztem, és sóvárgást, hogy a megmaradt ellenségeim is megfzessenek.

A legénység egyik tagja elég hangosan suttogott ahhoz, hogy meghalljam Lorian nevét. Félelemmel vegyes tisztelettel viseltettek a tündérherceg iránt. Én viszont alig bírtam ránézni.

Lorian segítségének a viszonzásaként azon az éjszakán elloptam az oly nagyon áhított amulettjét. Nem értettem pontosan, miért van rá szüksége, csak azt tudtam, hogy olyan kétségbeesetten vágynak rá, amilyenek még sosem láttam.

A megegyezésünk azon múlt, hogy átadom-e neki azt az amulettet. Ez volt az egyetlen módja annak, hogy a hibridek életben maradjanak. Ezért Madiniával olyan örült vágtaban szeltük át a várost, hogy az erőm kimerült, a testem szinte használhatatlan volt. Amikor odahajítottam Loriannek az amulettet, arra számítottam, hogy az lesz az utolsó percem. Vártam, hogy a rám célzó több száz nyíl a húsomba fúródjon.

Ehelyett Lorian levette az emberi álcáját, és lemészárolta a király embereinek a felét.

Tündér volt. Lorian tündér volt.

És nem akármilyen tündér.

Vérszomjas Hercegnek hívták.

Hajdanán porig rombolta a Tündér-földek határához közeli Crawyth nevű várost. Crawyth a hibridek egyik menedéke volt. Néhány telet láttam csupán, amikor még ott éltam Demosszal és a szüleinkkel.

Azon az éjszakán, amikor elraboltak a családomtól, a Vérszomjas Herceg porrá rombolta a várost.

Demos szerint kicsi volt az esélye annak, hogy anyám megmenekült. Az elrablásom túlságosan feldúlta ahhoz, hogy a képességét használva megvéddesse magát, amikor visszatért az otthonunkba.

Demos azóta az éjszaka óta nem látta apámat. Lázadóként nőtt fel, két évet töltött a király börtönében, a barátait lemészárolták.

Ismét felkavarodott a gyomrom, mire megszorítottam az előttem lévő korlátot. Lorian szavai villantak az eszembe.

„Tudom, hogy képes vagy rá. Mert én tanítottalak meg erre. De ez nem jelenti azt, hogy nem fog görcsben állni a gyomrom, amíg nem látlak újra életben.”

Azt hittem... vigyáz rám. Azt hittem, van valami köztünk. Azon az éjszakán, amikor a város utcáin vágtattam, nem csak a barátaimhoz és a családomhoz nyargaltam.

Hozzá rohantam.

Fogtam ezt a gondolatot, és tűzre vettem. A férfi, akiről azt hittem, hogy ismerem, csupán hazugság volt. Amióta felcipelte arra a hajóra, Lorian még annyi fáradságot sem vett, hogy megmagyarázza. Még csak meg sem próbálta elmondani, hogy *miért*. Nem. Ehelyett fel-alá járkált a fedélzeten, morgott a kapitányra, és utasította a hibrid matrózokat, hogy haladjunk gyorsabban, és időnként haragos pillantásokat vetett felém.

Mindig gúnyosan visszamosolyogtam rá, miközben a szívem minden egyes alkalommal kicsit jobban meghasadt.

Hogy kiverjem őt a fejemből, a többiekre koncentráltam.

Hiányzott Rythos. Amikor legutóbb láttam, magasabb volt, és a füle hegyes. A szeme... a szeme ugyanolyan volt. Szelíd és kedves.

– Még mindig én vagyok, drága – mondta.

De amikor felém nyúlt, összerándultam. Nem akartam. Csak olyan *nagy* volt. A szeme... ragyogott. És azok a fülek...

Galon csaldott pillantása egy késdőfessel felért, amikor Rythos elfordult. De előtte még láttam felvillanni a fájdalmat a szemében.

A gyomrom egyre jobban kavargott, ezért áthajoltam a korlát felett.

Leginkább a bátyáim hiányoztak. Szerettem volna megölelni Tibrist. Szerettem volna visszakapni egy keveset abból az időből, amit elloptak Demostól és tőlem. Meg kellett gyászolnom Asiniával az édesanyját. De a Lorianel kötött alkum egyértelmű volt. Beleegyeztem, hogy vele megyek a Tündér-földekre, ő pedig cserébe megmentette Demos életét.

Lorian nem ember volt. Az erkölcsi irányítóje elromlott. Az sem lepett volna meg, ha ő intézte volna úgy, hogy a nyilvánvaló Demos mellkasába fúródjon, és így újabb alkut köthessen velem.

Amikor belementem, azt hittem, mind együtt utazunk majd. Ám Lorian rögvést kizárta ezt a lehetőséget.

Rythos, Galon és a többi tündér csoportokban utaztak Demossal, Tibrisszel, Asiniával és mindenki mással, akik a tündérek földjén kerestek menedéket. Egyik testvérem sem örült annak, hogy a hibridek szétváljanak, de nem volt más választásuk.

A hibridek közül néhányan szét akartak széledni. Miután Lorian és a többiek rájuk tették a kék jelet, azt igazolandó, hogy túl vannak a huszonötödik telükön, így már voltak lehetőségeik. Sokuknak még élt a családjuk, és remélték, hogy megtalálják őket. De sokan inkább csapatokba szerveződtek, néhányukat Rythos, Galon, Cavis és Marth vezette, a többieket a legerősebb hibridek. Ha túl sokan utaztak volna együtt, az felkelte a figyelmet, márpedig ha a tündérek valamihez értettek, az az volt, hogy hogyan kell Sabium orra előtt elosonni.

Lorian egyenesen a kikötőbe vitt. A part menti utazás tűnt a legbiztonságosabb megoldásnak, mivel megvesztegetésként annyi pénzt fizetett ki, hogy egy király váltságdíjára is elég lett volna, és megölt mindenkit, akit nem tudott lefizetni, hogy elfordítsa a tekintetét. A gyógyítója az idő nagy részét az alattunk lévő kabinokban töltötte. Ám éppen akkor, amikor sikerült meggyőződnöm magam arról, hogy Lorian szívtelen, utasította a gyógyítót, hogy lássa el azokat a hibrideket, akik túl gyengék voltak ahhoz, hogy gyalogosan megtegyék az utat.

Amint elérjük a Tündér-földeket, majd jobban lesznek. Friss levegőt szívhatalnak. Jobb ételhez juthatalnak. Napfényhez. Magam fogok gondoskodni róla.

Rózsa illata keveredett a sós levegővel. Telean. Közelebb jött, és a korlátnak támaszkodott mellettem.

– Miért nem próbálkozol meg egy kis levessel? – kérdezte.

Émelyegtem, és kóválygott a fejem.

Telean a vállamra tette az egyik karját. Ő volt az egyetlen, akinek Lorian megengedte, hogy velünk utazzon. Mivel a nénikém látta, hogy anyám miként alkalmazza az időmágiát, Lorian azt remélte, megtaníthatja nekem, amit tudnom kellett.

– Apád ugyanilyen volt – árulta el. – Amikor átkeltünk az Alvó-tengeren, borzalmas állapotban volt. Elutasította a gyógyító segítségét is, és ragaszkodott ahhoz, hogy a sebesülteket ápolja.

Felemelt szemöldökkel oldalba lökött, az én szám pedig megremegett. Úgy szívtam magamba a történetet, mint a föld a vizet aszály után.

– Miért nem árultad el? Hogy én vagyok az örökös? – Halkan beszéltem. A szél az arcomba fújta a hajamat, mire a fülem mögé tűrtem.

Telean mély lélegzetet vett, élvezte a csípős tengeri levegőt.

– Terveztem, hogy elmondom.

– Mikor?

– Amint a hibridek kiszabadultak. Amint nem tőled függ az életük. Szerintem nem vagy tisztában azzal, hogy mekkora csapást mértél a királyra, Prisca. Szerettem volna, hogy előbb néhány napig még kiélvezhesd a győzelmedet. De a nagyszájú bátyáid miatt a tündérek rájöttek, hogy ki vagy. – Telean alig észrevehetően rám mosolygott.

Felsóhajtottam. Nagyon is el tudtam képzelni, ahogy Tibris és Demos hangosan vitatja meg ezt az információt.

– Lorian szerint a tündérek királya már tudta.

– Igen – sóhajtott Telean. – Valamilyen módon előbb vagy utóbb mindegyképpen a tündérek földjén kötöttél volna ki.

– Miért?

– Mert régen, mielőtt a sorsunkra hagytak minket, a tündérek a szövetségeseink voltak.

Elég időt töltöttem Rythossal és a többiekkel ahhoz, hogy elfogadjam, miszerint a tündérek nem feltétlenül az ellenségeink, legalábbis nem mindegyikük. De nehezen tudtam elképzelni őket a szövetségeseinkként.

– És azt reméled, hogy újra a szövetségeseink lesznek?

– A néped otthont érdemel.

Nem foglalkoztam a *néped* kifejezéssel. Volt rokonom. Egyet láttam a kapunál, amikor először léptem be a városba. Tudtam, hogy a férfinak időmágiája van, mert ő nem fagyott le, ahogy mindenki más.

Ez azt jelentette, hogy uralkodhatott.

A nénikém sóhajtott.

– Nelayra.

Megrogyott a vállam a név hallatán, és mert megint elkapott a hányinger.

– Miből gondolod, hogy jó királynő lennék?

– Mert harcoltál értük, még mielőtt tudtad volna róluk, hogy a *te néped*. Kihoztad mind a háromszázat a király börtönéből.

De voltak többen is. Sokkal többen. És a király már tudta, hogy életben vagyok. Életben, és a tündérekkel.

– Regner olyan háborút indít majd, amelyet még senki sem látott – mondta Telean halkan. – Tudom, hogy gyűlölöd Lorient, amiért hazudott neked. De amikor a tündérek földjére érünk, már nem kell úgy tekintened rá, mint a férfira, aki...

– Csak óvatosan! – mormogtam, mire újra megbökött a könyökével.

– Úgy kell rá és a bátyjára tekintened, mint lehetséges szövetségésekre. Mint reményre a néped számára.

– Fogalmam sincs, mit is kell egy királynőnek tennie. – És ez volt a legutolsó dolog, amit akartam. Csak szerettem volna segíteni, megmenteni a hibrideket, aztán találni valahol egy csendes kis falut, ahol senki nem ismer, és élni az életemet. Egy normális életet.

– Hát nem vagyunk szerencsések, amiért a Vérszomjas Herceg megengedte, hogy felszálljak a hajóra? – Telean keze megtalálta az enyémet a korláton. – Történetesen évekig voltam édesanyád mellett a nagyanyád uralkodása alatt. Láttam, hogyan vezette anyád a népet Crawythban. Megtanítok neked mindent, amit csak tudok. De amikor a tündérek földjére érünk, minden rajtad múlik majd.

2

LORIAN

KEDVES L.

Hat nap egyetlen szó nélkül. Feltételezem, nem vagy túl boldog, amiért úgy döntöttem, nem árulom el, hogy a szeretőd a hibrid trónörökös.

Mert a szeretőd, nem igaz? Vagy legalábbis az volt. El tudom képzelni, hogy a falusi lány, akit úgy neveltek, hogy megvesse a fajtánkat, nem reagált túl jól a félrevezetésedre.

Azt is feltételezem, hogy egyelőre az oldaladhoz van láncolva. Miután annyira ragaszkodtál ahhoz, hogy veled együtt távozzon onnan.

És bár gondolom, számítottál ebbéli igényemre, mégis hadd fogalmazzak világosan: beszélnem kell a hibrid trónörökössel. Hozd őt a királyságunkba!

Megértő bátyád,

C.

Kedves C.

Biztos vagyok abban, hogy ez a levél jó egészségben talál.

Engem egy kereskedőhajón talált Eprotha vizein – egyébként jó kis álca. Biztos, hogy átmegyünk az ellenőrzésen, ha Regner flottája az utunkba akad.

Ahogy feltételezted, Prisca velem van. A hibrid trónörökös. Bár abban nem vagyok biztos, ügylettél annyira arra, hogy ezt én tudjam meg utoljára.

Regner a haláláig vadászni fog rá. Ezért aztán igen, magammal viszem a királyságunkba. Ebben a pillanatban nincs is más, ahova mehetne.

L.

Feltekertem az üzenetet, és a sólyom lábához rögzítettem. Már felvettem a kapcsolatot Galonnal és a többiekkel, de Conreth üzenetétől csak még sötétebb lett a hangulatom.

El akartam hagyni azt a hajót.

Prisca alig szólt hozzám, amióta megtudta, hogy ki és mi vagyok. De ismertem őt. A haragja vad és kérlelhetetlen volt, még akkor is, ha a hajón mindenki elől elrejtette.

Ha hinne abban, hogy megúszhatja, egy szívdobbanásnyi idő alatt megölne.

Azért nem kellett volna felizgatnia ennek a gondolatnak.

A haragot tudtam kezelni. Semmi sem izzott fényesebben, mint mi ketten egy hatalmi harc kellős közepén. De a szomorúsága, amit elkaptam, amikor azt hitte, hogy nem látom, belém vájta ördögi karmait.

Olyan könnyű lett volna átadni Priscát a bátyámnak, közvetlenül azután, hogy jól képen töröltem a fivéremet, ahogy megérdemelte. Aztán visszatérhetnék a megszokott életemhez.

Gyilkolászhatnék szerte a kontinensen.

De a gondolatra görcsbe rándult a gyomrom. Kiszáradt a szám. A vadmacska az enyém volt, és vigyázni fogok rá mindaddig, amíg erre ő maga is rá nem jön. Így hát megadtam neki azt az időt, amire szüksége volt, eleget ahhoz, hogy megértse, hozzám tartozik.

Ha Prisca nem gyűlölt meg abban a percben, hogy rájött, ki vagyok, végül gyűlölni fog, amikor megtudja, miket követtem el a bátyám nevében.

A kezemről sosem lehet lemosni a vért.

Belegondolva, hogy az a sok vér évekig még csak nem is izgatott. Amíg nem találkoztam Priscával, és valami bennem – valami, amiről azt hittem, hogy már halott – lassan megint életre kelt.

Váratlanul az egyik tengerész feltűnt a semmiből, és elkerekedett szemmel bámult rám. A bőröm apró szikrákat szórt, és nem volt kétségem afelől, hogy a szemem ragyogott a visszafojtott erőtlől. Az elsődleges képesség alkalmanként szivárgott, és bár gyerekként volt hajlamom a tűzhöz, a szélhez és a vízhez, a villámok szabadultak el, amikor nem koncentráltam.

Soha életemben nem kellett még annyira elnyomnom az erőmet, mint akkor. Abban a pillanatban, ahogy megérintettem azt az amulettet, abban a pillanatban, hogy feltörtem az erőmmel, és kiengedtem mindent, amit magában tartott...

Már nem kellett mélyem magamba nyúlnom a képességemért.

Már nem lettem egyre gyengébb, ahogy távolodtam a földünkől. Helyette azt kellett megtanulnom, hogyan tartsam féken az erőt, legalábbis egy rövid időre.

Sajnos, minél többet gondoltam a vadmacskára, annál nehezebb volt a képességemet mélyen magamba rejtteni, ahol a helye volt.

Elfordultam a légénységtől, és lementem a fedélzetről a hajókonyhába, ahol a gyógyító éppen valamiféle meleg borogatást készített. A tekintetünk találkozott, és a két szemöldöke közötti mély barázda arról árulkodott, hogy még neheztel egy kicsit.

Egyáltalán nem tudtam hibáztatni, amiért a vékony szája keserűen meggörbült. Ugyanaz a gyógyító volt, akit szörnyű halállal fenyegettem meg, amikor Priscát megmérgezték.

Természetesen nem örült, amikor kiderült, hogy velünk kell jönnie, de ha Regner valaha is rájönne, hogy hogyan mentette meg a hibrid trónörökös életét... Amit az emberek királya a gyógyítóval tett volna, attól még a legerősebb gyomor is felfordulna.

Találkozott a pillantásunk.

– Nézd meg, hogy evett-e valamit!

Nem kellett pontosítanom, hogy kire gondoltam.

Megfordultam, és nagy léptekkel az ajtó felé indultam.

– Képtelen rá – dörmögte a gyógyító a hátam mögött. – Mindent kihány, amit megeszik.

Visszafordultam. A gyógyító a szemembe nézve megvonta a vállát.

– A királynőnek még nem sikerült alkalmazkodnia a megváltozott körülményekhez.

Ha Prisca tudta volna, hogy az emberek máris királynőként emlegetik, leugrik a fedélzetről.

– Hozd rendbe!

– Próbáltam, de ragaszkodott ahhoz, hogy a sérült hibridekkel foglalkozzam. – Valami átsuhant az arcán, lehetett akár kelletlen tisztelet is.

Prisca minden körülmények között született királynő volt. Noha ő ezt nem így látta.

Prisca elutasítana mindent, amit én ajánlok. A lehetőségeimet fontolgattam.

– Bármire is legyen szüksége, csináld meg! – mondtam. – Megtalálom a módját, hogy elfogadja.

Akár meg is kötöztem volna, és befogom az orrát, ha az kell hozzá.

A kabinból kilépve Teleant a fedélzeten találtam, a tekintete Priscán pihent, aki elfehéredett bütykökkel még mindig a korlátot markolva bámulta a horizontot.

Addig az gondoltam, hogy pusztán csökönyösségből utasítja el az ételt. De most az izmain elernyedtek, a mellkasom megkönnyebbült, és végre nem szorítottam össze a fogamat.

– A gyógyító készít gyógyszert a tengeribetegség ellen – mondtam Teleannak.

– Nem fogja bevenni.

Csak felhúztam az egyik szemöldökömet. Fogadni mertem volna, hogy Prisca félre fogja tenni a makacsságát.

– Majd te ráveszed. A hibridek már gyógyulnak, és a gyógyítónak bőven elegendő ereje van ahhoz, hogy kezelje Prisca rosszüllését.

– Hallak ám titeket – szólalt meg Prisca. – Semmi kedvem az út hátalévő részét arra vágyakozva tölteni, hogy valaki szabadítson már meg a szenvedésemtől. Ha kezeskedsz azért, hogy a gyógyítónak elég ereje marad ahhoz, amire a lenti hibrideknek szükségük van...

Elárasztott az elégedettség.

– A szavamat adom.

Prisca arca valahogy még fehérebb lett, és ahogy elvonult mellettem, valahol a horkantás és a nevetés közötti hangot adott ki. Összeszorult gyomorral néztem, ahogy elmegy.

– Érdekes, hogy felengedtél a hajóra – tűnődött mögöttem az idős nő.
– Az egyetlen személyt, aki kellően felkészítheti Priscát a bátyáddal sorra kerülő tárgyalásra.

– Nem érdekel, hogy mit találsz érdekesnek.

A horkantása hasonlított Priscáéra, én meg morogva, nagy léptekkel a vadmacska után indultam. Egyenesen a konyhába ment, ahol elvette a gyógyítótól a felajánlott üvegcsét, majd lenyelte. Kellott néhány óra, mire érezni fogja a teljes hatását, de valami felengedett a mellkasomban, amikor visszatért egy kis szín az arcába.

Prisca kikerült, és az ajtó felé tartott. Elkaptam a csuklóját, és a kabinomba kormányoztam.

Meglepetésemre nem ellenkezett, de amint becsuktam a kabin ajtaját, elrántotta a kezét.

– Mit akarsz? – vetette oda.

– Miért nem árulod el, hogy *te* mit akarsz, vadmacska?

A szavak már el is hangzottak, mielőtt észrevettem volna, hogy ki mondtam őket.

Prisca pislogott.

– Hogy érted?

Különös harag égette a mellkasomat.

– Könnyű kérdés. Mi a fenét akarsz?

Az arckifejezése olyan volt, mint egy higgadt álarc, de a szeme aranylón szikrázott.

– A hibridek táborába akarok menni. Látni akarom a legjobb barátomat, akiről azt hittem, hogy meg fog halni. Látni akarom a testvéreimet, akik közül az egyik *tényleg* meghalt a szemem láttára. Demosszal együtt akarom meghozni a döntéseket, akinek ugyanannyi beleszólása van a királysága sorsába, mint nekem. És meg akarom ölelni Rythost, és bocsánatot kérni tőle. Nem akarok ezen az átkozott hajón maradni egyetlen perccel sem tovább.

Zihált, amikor befejezte, az arca kipirult, az arckifejezése bizonytalanul riadt volt.

Nem különbözött attól, ahogy akkor festett, amikor első alkalommal hatoltam belé. Képtelen voltam megállni, hogy elmosolyodjak.

Prisca megmerevedett, és úgy figyelt engem, mintha egy lecsapni készülő kígyó lennék. Hiányzott az, ahogy rám szokott nézni. Lehet, hogy elveszítettem, de talán elérhetem, hogy újra úgy bízson bennem.

Roszálló tekintettel mért végig.

– Bármire is gondolsz...

– Továbbra is arra fogok gondolni. – A mosolyom eltűnt, és még mindig őt tanulmányoztam.

Szinte fájt, hogy megadjam neki, amit akart.

A biztonságával kapcsolatban nem okozott gondot nemet mondanom, viszont ha róla volt szó, az ösztönöm mindig azt súgta, hogy mondjak *igent*. Hogy lássam a szemét felragyogni. Hogy mosolyt csaljak az arcára. És ha valaha rájönne, hogy milyen közel állt ahhoz, hogy a Vérszomjas Herceget az ujjá köré csavarja, valószínűleg addig nevetne, amíg már levegőt sem kap.

Túl sokáig hallgattam. Prisca szája megfeszült, gyorsan elrohant melletttem, és kicsusszant az ajtón.

PRISCA

– Hány tartománya van a tündérek földjének? – nógatott Telean egy héttel később, ebéd közben.

– Öt – válaszoltam.

Miután már nem a fedélzet szélén öklendeztem egyfolytában, az utóbbi néhány napot evéssel és tanulással töltöttem. Teljesen egyértelmű volt, hogy hatalmas hézagok tátonganak az oktatásomban. Olyan hézagok, amiktől égett az arcom, mert annyira keveset tudtam.

Egy írni és olvasni alig tudó falusi lány voltam, akinek meg kellett értenie mindent, amit ennek a kontinensnek az uralkodóiról tudni lehetett, és hogy mi veszítenivalójuk van.

Sajnos az emberek többsége nem hinné el az igazat. Eprotha királya, Sabium, több mint négyszáz éves volt. Az igazi neve Regner – az a férfi volt, akit Sabium elődjeként ismertek. Regner lopott mágiát használt, hogy ilyen sokáig életben maradjon, megjátszotta a saját halálát, és a

koronát újra meg újra a saját fejére tette, minden alkalommal megölve az embergyermeket, akivel úgy bánt, mintha a fia lenne.

– Kik azok a magas rangú tündérek, akik a tartományokat kormányozzák?

Beletunkoltam egy darab kenyeret a ragumba.

Amíg fel nem szálltam arra a hajóra, nem is tudtam, hogy mennyire nagyra értékelek egy olyan egyszerű tevékenységet, mint az evés.

– Romydan, Thorn, Caliar, Sylvielle és Verdion. – A tündérek csak keresztneveket használtak.

– És ki uralkodik az összes tartomány felett?

Nyeltem egyet.

– Conreth. – Lorian testvére. És pillanatnyilag az egyetlen reményünk egy szövetség létrehozására.

– És a felesége?

– Emara.

– Jó!

Újra kezdtem világosan gondolkodni. És ehhez a világossághoz egy egészséges adag félelem is társult.

A barátaim és a családom lefelé utaztak a Tündér-földek felé, de nem volt kétségem afelől, hogy Regner a vasgárdát is csatarendbe fogja állítani, hogy levadássza őket.

A nénikémnek hála, mindent tudtam a vasgárdáról.

A király legádázabb és leghűségesebb ötszáz embere alkotta, a vasgárda tagjait a születésükkor választották ki, és egy akadémia-ra küldték őket, ahol a könyörület és az emberség szikráját is kiölték belőlük. A lélektelen harcosokat pont az ilyen helyzetekre képezték ki.

Lorian elmondása szerint máris több ezer hibrid élt a táborban, a tündérek földjének a határán belül, de ez nem volt hosszú távú megoldás. A hibridek otthont érdemeltek.

– Elkalandoztál – jegyezte meg Telean.

– Tudod, hogy pontosan hol vannak most a hibridek a kastélyból? – Képtelen voltam addig rendesen odafigyelni, amíg nem tudtam, hogy amennyire lehet, biztonságban vannak, még ha ez azt is jelentette, hogy a tündérek földjén tartózkodtak.

Csupán Telean hallgatása utalt arra, hogy meglepte a témaváltás. De a nagynéném kiváló kém volt. Az ideje nagy részében a hajó különböző pontjain üldögélt, csukott szemmel, arcát a nap felé fordítva, mintha pihenne. Alkalmanként biztosan elaludt, de leginkább kihallgatta azokat, akik voltak olyan bolondok, hogy a jelenlétében beszéljenek.

– Rhythos és Galon a csoportjaikat kelet felé vitték, az erdőn át. Crawyth közelében fognak átkelni a Tündér-földekre.

– És a többiek?

– Marth és Cavis Gromálián keresztül vezetik a csoportokat. A többiek szétváltak, és különböző időpontokban indultak útnak.

Így, ha egy csoportot elkapnak és megölnék, a többieknek még volt esélyük sikerrel járni. Ökölbe szorult a kezem, kényszerítettem magam, hogy összpontosítsak. Alig tudtam egy pillantást vetni a csapatokra, mielőtt Lorian elrángatott a városkaputól. Pedig ott kellett volna lennem. Velük kellett volna lennem abban a percben.

– A testvéreim hol vannak? És Vicer meg Asinia?

Telean megszorította a kezem.

– Marthszal vannak.

– Gromáliában.

Ami nem volt annyira veszélyes, mint Eprotha, de határozottan nem is volt biztonságos. Különösen, miután Lorian olyan sokáig játszott a gromáliai herceg szerepét.

– Igen. A Vérszomjas Hercegnek vannak kapcsolatai a királyságban. Tündér kapcsolatai.

– Te vagy a legfontosabb célpont – emlékeztetett Telean. – És a Vérszomjas Herceg a vizen át menekít ki téged, amire Regner nem számított.

Kedtem utálni, hogy Telean a Vérszomjas Hercegnek nevezte Lorient. De nem értettem, miért. Talán csupán a gondolat miatt, hogy mi lehetett volna, ha Lorian meg én más emberek vagyunk.

– Szövetségesekre van szükségünk – mondtam.

– Igen.

Az alsó ajkamat harapdáltam.

– Mi van, ha a tündérek visszautasítanak?

– Ugyanannyira akarják Regner halálát, mint mi. Nélküled nem kapták volna vissza az amulettjüket.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nem, Lorian a tudatlanságomra épített. Kezdttem megszokni a keserűség ízét.

– Hogy működik az amulett?

Telean megvonta a vállát.

– Ezt a hercegtől kell megkérdezni.

Megráztam a fejem a gondolatra, hogy bármit is elmondana nekem.

Néhány percig csendben ettünk, amíg sikerült kivennem Lorian a fejemből.

– Amikor Lesdrynbe érkeztem, beszéltem Margie-val. Azt mondta, az istenek tudni akarták, hogy melyik királyság éli túl a háborút. Ezért kezdték ezt az egészet.

A nénikém bólintott.

– Minden uralkodónak adtak egy ereklyét.

Margie hangja visszhangzott a fejemben.

„A tudás istene, Faric egy ereklyét adott az embereknek. Tronin, az erő istene hármat a tündéreknek. Míg Bretis, a védelem istene vonakodva nyugatra, a hibrid királyságra fordította a figyelmét. Arra a népre, akik annak ellenére, hogy elszakadtak a tündérektől, szépen boldogultak. Bretis adománya akkora erejű volt, hogy Tronin és Faric rögtön féltékenyek lettek.”

– Nelayra?

A nénikém szemébe néztem.

A rá jellemző várakozó, de türelmes pillantással nézett rám. Elfordítottam a tekintetem.

– Csak egy emberi királyságot választottak ki. Miért?

Megvonta a vállát.

– Az istenek szemében bizonyára mind egy népnek számítottak.

Erre ráncba szaladt a homlokom, és elraktároztam magamban ezt az információt, hogy később átgondoljam.

– Mit kaptak a tündérek?

Telean elmosolyodott, én pedig a szememet forgattam a saját kérdésem miatt.

– Amuletteket – mormogtam. – Az amuletteket kapták, és ezért nem ölte meg Lorian a királyt. Kell neki a másik kettő is.

– Pontosan.

– És a hibridek?